

Ze zeggen geen van beiden iets terwijl William met haar meeloopt naar haar auto, die achter het motel staat. Ze parkeren nooit aan de voorkant, waar iemand hun auto's zou kunnen herkennen. Geen mens zal ooit weten dat ze hier zijn geweest. Dat is althans wat ze zichzelf wijsmaken, wat ze zichzelf de afgelopen maanden telkens hebben wijsgemaakt terwijl hun verhouding oplaaide en fel brandde. Maar nu is het vuur abrupt gedoofd. Door haar. Het is hem rauw op zijn dak gevallen.

Ze hadden elkaar getroffen bij hun vaste motel aan de rand van de stad, waar niemand hen kent. Het ligt aan de snelweg. Ze moesten discreet zijn. Ze konden niet bij een van hen thuis afspreken omdat ze allebei getrouwd zijn en zij dat kennelijk zo wil houden. Tot een halfuur geleden hoefde hij er niet bij stil te staan. Het voelt alsof de grond onder zijn voeten is weggezakt, en hij is nog steeds uit zijn evenwicht.

Ze blijven bij haar auto staan en hij buigt zich naar haar toe om haar te zoenen. Ze wendt haar gezicht af. Wanhoop en verwijfeling dienen zich aan, het besef dat het haar menens is. Hij draait zich snel om en loopt weg, haar achterlatend met haar sleutels in de hand. Bij zijn auto aangekomen kijkt hij naar haar om, maar ze is al ingestapt en scheurt weg, alsof ze iets duidelijk wil maken.

Hij kijkt haar na, onthand. Iets aan haar had anders geleken vandaag. Hij kwam altijd als eerste bij het motel aan, checkte in, betaalde contant, kreeg de sleutel en appte haar het kamernum-

mer. Vandaag had ze hem, nadat ze had aangeklopt en de kamer in was gestapt, naar zich toe getrokken en hem hongeriger gezoend dan anders. Geen woorden. Ze rukten elkaar zoals altijd de kleren van het lijf en vrijden met elkaar zoals altijd. Daarna lag ze meestal met haar hoofd op zijn borst om ‘naar zijn hart te luisteren’, zoals ze het noemde, maar vandaag had ze rechtop in bed voor zich uit zitten kijken, naar hen beiden in de spiegel boven de ladekast. Ze had het witte laken tot over haar borsten opgetrokken. Ook niets voor haar.

Ze luisterde niet meer naar zijn hart.

‘We moeten hiermee stoppen,’ zei ze.

‘Hè?’ Hij keek haar geschrokken aan en ging ook rechtop zitten. ‘Waar heb je het over?’ Hij nam haar aandachtig op. Zo’n mooie vrouw. Ze had de jukbeenderen, het gladde blonde haar en de natuurlijke glamour van een ouderwetse filmster. Hij voelde paniek opkomen.

Toen draaide ze haar hoofd en keek naar hem. ‘William, ik kan dit niet meer. Ik moet rekening houden met mijn gezin, mijn kinderen.’

‘Ik heb ook kinderen.’

‘Jij bent geen moeder. Voor jou is het anders.’

‘Daar liet je je eerder ook niet door weerhouden,’ merkte hij op. ‘Vandaag ook niet.’

Ze wierp hem een boze blik toe. ‘Je hoeft het me niet in te pepen,’ zei ze.

Hij draaide bij en reikte naar haar, maar ze schudde hem af. ‘Nora, je weet dat ik van je hou,’ zei hij. ‘En ik weet dat jij ook van mij houdt,’ voegde hij eraan toe.

‘Dat doet er niet toe.’ Ze had tranen in haar mooie blauwe ogen.

‘Natuurlijk wel!’ Hij raakte van streek. ‘Het is het enige wat ertoe doet! Ik ga van Erin scheiden. Jij kunt bij Al weggaan. We trouwen met elkaar. De kinderen passen zich wel aan. Het komt allemaal goed. Het gebeurt zo vaak.’

Ze wierp hem een blik toe alsof zijn voorstel haar verbaasde. Ze hadden het nooit over de toekomst; ze leefden in het mo-

ment. In hun genot en onverwachte geluk. Toen schudde ze haar hoofd en veegde de tranen van haar gezicht. ‘Nee, dat kan ik niet. Zo egoïstisch kan ik niet zijn. Al zou er kapot aan gaan en ik kan het mijn kinderen niet aandoen. Ze zouden me erom haten. Het spijt me.’

Toen was ze opgestaan en had haar kleren weer aangetrokken terwijl hij ongelovig toekeek. Dat het zo snel anders kon worden, zo fundamenteel anders, zonder enige waarschuwing – het bracht hem van zijn stuk. Ze reikte al naar de deur toen hij ‘Wacht!’ riep en zich gehaast begon aan te kleden. ‘Ik breng je naar je auto.’

En dat was het.

Nu stap hij in zijn auto om over de snelweg terug te rijden naar Stanhope. Het is kwart voor vier ’s middags. Hij is te aan- geslagen om terug naar zijn praktijk of naar het ziekenhuis te gaan. Hij heeft geen afspraken met patiënten. Het is dinsdag; dan houdt hij zijn agenda ’s middags altijd leeg voor haar. Omdat hij niets beters kan verzinnen, besluit hij maar naar huis te gaan. Er zal niemand thuis zijn. Michael heeft basketbaltra- ning na school en Avery koor. Zijn vrouw zit op haar werk. Hij zal het rijk alleen hebben, een dringend noodzakelijke borrel inschenken. Daarna zal hij weer vertrokken zijn voordat er ie- mand thuiskomt.

Hun huis staat aan het eind van Connaught Street, een lange, prettige, doodlopende straat. Met zijn gedachten nog bij Nora drukt hij op de toets op de zonneklep om de garagedeur te ope- nen. Hij rijdt naar binnen en drukt een andere toets in om de deur achter zich te sluiten. Ze zal nu wel thuis zijn, in haar eigen huis verderop in dezelfde straat, en misschien heeft ze nu al spijt van haar beslissing, al had ze niet de indruk gewekt dat ze zich nog zou bedenken. Nu vraagt hij zich af of ze meer minnaars heeft gehad. Hij heeft er nooit naar gevraagd. Hij ging ervan uit dat hij de enige was. Hij beseft dat hij haar helemaal niet kent, al dacht hij van wel – al houdt hij van haar – want hij heeft het totaal niet zien aankomen.

Hij steekt de sleutel in het slot van de binnendeur tussen

de garage en de keuken. Hij denkt iets te horen en luistert. Er is iemand in de keuken. Hij maakt de deur open en ziet zijn negenjarige dochter Avery, die nu koorrepetitie zou moeten hebben.

Ze draait zich om en kijkt naar hem; ze wilde net de koekjes van het aanrecht pakken.

Godallemachtig, denkt hij, mag ik dan nooit een moment voor mezelf hebben? Hij zit nu niet op zijn lastige dochter te wachten.

‘Wat doe je hier?’ vraagt hij zo neutraal mogelijk, maar het is moeilijk om de ergernis uit zijn stem te houden. Het is een rot dag. Hij is net de vrouw van wie hij houdt kwijtgeraakt en het voelt alsof alles hem is afgenomen.

‘Ik woon hier,’ zegt ze sarcastisch. En ze draait zich weer om, reikt naar het pak koekjes, trekt het met een knisperend geluid open en steekt haar hand erin.

‘Ik bedoel, heb je geen koor?’ vraagt hij. Hij prent zichzelf in dat hij moet ademen. Dat hij niet kwaad mag worden. Ze doet niet expres onhebbelijk, houdt hij zichzelf voor, ze kan er niets aan doen. Zo is ze gewoon. Haar brein heeft een andere bedrading.

‘Ik ben naar huis gestuurd,’ zegt ze.

Ze mag niet alleen van school naar huis lopen. Ze hoort afgehaald te worden door haar grote broer; de training en het koor zijn allebei om halfvijf afgelopen. Hij kijkt naar de ovenklok. Het is 16:08 uur.

‘Waarom heb je niet op je broer gewacht?’

Ze propt Oreos in haar mond. ‘Geen zin.’

‘Het gaat er niet altijd om waar jij zin in hebt,’ zegt hij onstemd. Ze neemt hem waakzaam op, alsof ze aanvoelt dat hij boos wordt. ‘Hoe ben je het huis in gekomen?’

‘Ik weet van de sleutel onder de mat.’

Ze zegt het alsof ze denkt dat hij een idioot is. Hij probeert zijn opkomende drift te beteugelen.

‘Waarom ben je naar huis gestuurd? Ging het koor niet door?’ Ze schudt haar hoofd. ‘Nou, wat dan?’ Was Erin er maar, denkt

hij onwillekeurig, dan kon zij dit opknappen. Zij is er veel beter in dan hij. Hij voelt een bekende pijn tussen zijn ogen opkomen, knijpt in zijn neuswortel en begint ongedurig door de keuken te lopen, dingen op te ruimen en op te bergen. Hij wil niet naar zijn dochter kijken, want het gebrek aan respect dat ze uitstraalt maakt hem razend. Hij denkt aan zijn eigen vader: *Ik zal die grijns eens van je smoel vegen.*

‘Ik had iets gedaan.’

Niet vandaag, denkt hij. Ik kan dat gezeik nu niet hebben. ‘Wat dan?’ vraagt hij, en nu kijkt hij haar aan. Ze kijkt zwijgend terug, zich volproppend met koekjes. En hij kan het niet helpen, de gebruikelijke woede op zijn dochter overspoelt hem. Het is altijd wat met haar, en hij is het zat. Als hij zich had misdragen vroeger gaf zijn vader hem een mep, en hij heeft er niets aan overgehouden. Maar het is nu anders. Ze hebben haar vertroeteld. Want wat zij nodig heeft is geduld en steun, zeggen de deskundigen. Wat ze hebben gedaan, denkt hij, is haar de kans bieden een verwend nest te worden dat niet begrijpt wat grenzen zijn.

‘Wat is er gebeurd?’ zegt hij, nu met iets waarschuwend in zijn stem.

‘Zeg ik niet.’ En het is die opstandigheid in haar stem, alsof zij alle troeven in handen heeft, alsof hij niets is en niets over haar te zeggen heeft, die de stoppen laat doorslaan. Blind van woede overbrugt hij de afstand tussen hen met drie lange passen. Er is iets geknapt in hem. Het gaat heel snel, sneller dan hij kan denken. Hij geeft haar een klap tegen haar slaap, harder dan de bedoeling was. Ze slaat tegen de vloer. De opstandigheid op haar gezicht maakt plaats voor ontzetting en dan wezenloosheid, en een fractie van een seconde voelt hij voldoening.

Een fractie maar. Hij kijkt op haar neer, ontsteld door wat hij heeft gedaan. Hij schrikt er ook van dat hij tot zoiets in staat is. Zijn hand tintelt nog na. Hij wilde haar alleen maar een tik geven, stelt hij zichzelf gerust, een corrigerend tikje. Het was niet zijn bedoeling haar een dreun te verkopen. Hij buigt zich over

zijn dochter, die ineengedoken op de vloer ligt; ze deinst voor hem terug. Hij trekt haar snel maar behoedzaam in zittende houding, met haar benen languit voor haar en haar rug tegen de keukenkastjes.

‘Lieverd, het spijt me! Avery, ik bedoelde het niet zo! Het spijt me echt ontzettend.’ De woorden buitelen over elkaar heen. Hij knippert tranen weg.

Ze kijkt hem uitdrukklingsloos aan. Ze heeft geen praatjes meer. Hij walgt van wat hij heeft gedaan. Hij is een fatsoenlijk mens, een arts, geen bruut. Hij is zijn vader niet. En hij houdt van zijn dochter, echt wel. Hoe kan hij zich zo hebben laten gaan? ‘Het spijt me. Ik zal het goedmaken, Avery, ik beloof het. Dat had ik niet mogen doen. Het is gewoon, ik werd driftig... Ik heb een rotdag. Ik weet dat dat geen excuus is. Je weet dat ik van je hou, snoesje. Ik hou meer van jou dan van wat ook.’

Ze kijkt een beetje glazig uit haar ogen, maar verder lijkt ze niets te mankeren. Dan wendt ze haar blik af, weigert hem aan te kijken.

Zijn stem klinkt smekend, en hij baalt ervan. ‘Hoor eens, het spijt me. Ik weet dat het onvergeeflijk is, maar laten we het niet aan je moeder vertellen. Die heeft nu al genoeg op haar bordje.’ Avery zegt niets terug; ze weigert met hem te praten. Hij zwijgt even en zegt dan: ‘En we zeggen ook niet tegen haar dat jij in je eentje naar huis bent gelopen, want dan raakt ze van streek, en je weet dat ze je dan straf moet geven. Zeg maar dat je met een vriendinnetje mee bent gelopen.’

Ze kijkt stuurs voor zich uit, alsof hij lucht voor haar is. Hij denkt dat ze het wel degelijk zal vertellen, en dat het zijn verdiende loon is. Ze zal een blauwe plek krijgen. Hij zou kunnen proberen het te ontkennen; het is maar afwachten wie Erin zal geloven. Zijn dochter heeft vaker gelogen. Hij ook, maar dat weet zijn vrouw niet.

Hij richt zich op en stapt achteruit bij Avery vandaan. Hij moet hier weg, weg van de aanblik van wat hij heeft aangericht. Hij loopt over van zelfverachting. Hij voelt het verwijt van zijn dochter, vermoedt dat ze kansen ziet. Ze heeft nu iets

wat ze tegen hem kan gebruiken. Nog een nagel aan de doods-kist van zijn huwelijk. Hij draait zich om en loopt terug naar de garage.

Maar wanneer hij bij de auto is en naar zijn sleutels reikt, aarzelt hij.

Rond kwart voor vijf komt Nora thuis. Ze heeft nog een paar boodschappen gedaan nadat ze William bij het motel heeft achtergelaten, om te kunnen laten zien waarom ze er niet was. Faith heeft voetbaltraining en zal zo wel thuiskomen. Ryan lijkt weg te zijn; zijn auto staat niet op de inrit. Haar man, Al, komt pas tegen zessen thuis. Ze heeft geen tijd om te douchen, om Williams geur van zich af te wassen. De geur van wat ze met elkaar hebben gedaan. Hoe moet ze een middagdouche verklaren als Ryan plotseling thuiskomt? Ze wast zich dus maar met een washandje bij de wastafel in de badkamer.

Ze laat haar tranen de vrije loop. Het kon niet anders. Haar eigen gevoelens doen er niet toe, zegt ze tegen zichzelf. Ze moet leven met de keuzes die ze heeft gemaakt. Ze is sterk en ze moet zich over hem heen zetten, maar het zal niet makkelijk worden. Ze is verliefd op William. Ze weet nu dat ze nooit verliefd is geweest op haar man, zelfs niet in het begin. Al en zij hebben ooit van elkaar gehouden, maar er is nooit echte passie geweest tussen hen. Niet zoals ze met William heeft. Had.

Ze is pas tweeënveertig. Ze heeft haar figuur nog, haar knappe gezicht. Ze is niet meer zo adembenemend als twintig jaar geleden, maar ze trekt nog steeds de aandacht als ze ergens binnenkomt. Ze kan er niets aan doen dat ze is gevallen voor William, een aantrekkelijke, charmante arts, dat ze zich nog steeds begeerd wil voelen. Maar ze kan haar gedrag wel veranderen. Ze kan het contact verbreken. Het is te riskant. Ze is egoïstisch

geweest. Als het uitkomt, zullen er te veel mensen gekwetst worden: haar man en kinderen. Williams vrouw en hun kinderen. Al dat leed wil ze niet op haar geweten hebben. Ze zal moeten stoppen met haar vrijwilligerswerk in het ziekenhuis. Ze zou het niet kunnen verdragen om hem daar te zien, na dit.

Ze was geschrokken van Williams impulsieve voorstel allebei bij hun partner weg te gaan en met elkaar te trouwen. Had hij het gemeend? Het was nooit bij haar opgekomen, niet eens als mogelijkheid, maar zelfs al zou hij het echt willen, dan kan er nog geen sprake van zijn. Haar kinderen, Faith en Ryan, zouden het haar nooit vergeven, en zij zijn alles voor haar. Nee, ze kan hun liefde niet op het spel zetten.

Het is goed dat ze er een streep onder heeft gezet. Het is een wonder dat ze nooit zijn betrapt. Geen mens mag het ooit weten. Ze was zo bang dat het aan haar te zien was – dat ze zich de afgelopen maanden jonger voelde, knapper, blijer, levenslustiger. Ze heeft geprobeerd het te verdoezelen. Ze moest er nu wel mee stoppen, voordat iemand het kon opmerken. Voordat het Al kon opvallen, als het niet al te laat is. Hij is stiller dan anders de laatste tijd, afstandelijker. Maar misschien zit hij met iets op zijn werk. Hoe zou hij van William en haar kunnen weten? Ze hebben zo voorzichtig gedaan.

Michael zweet van de basketbaltraining. De coach is duidelijk tevreden over hem vandaag, en hij gloeit van trots. Hij wil aan zijn vader en moeder vertellen wat de coach vandaag over zijn spel heeft gezegd. In de kleedkamer droogt hij zich af met de handdoek uit zijn sporttas. Hij doet zijn basketbalshort uit en trekt de trainingsbroek en het sweatshirt uit zijn tas aan. Het loopt tegen half oktober en het is fris buiten. Hij neemt onwillig afscheid van zijn vrienden, die in een roedel de school uit lopen, balend dat hij niet met ze mee kan gaan om na te genieten van de teamspirit, maar hij wendt zich af en loopt door de gangen naar het muzieklokaal aan de andere kant van de school om zijn zusje af te halen. Hij baalt ervan dat hij dit elke dinsdag moet doen. Kan zijn moeder niet één dag in de week iets vroeger weggaan

van haar werk en Avery zelf afhaken? Dat etterbakje, denkt hij. Hij is nu twaalf, hij zit in groep acht en hij wil met zijn vrienden mee. Met je kleine zusje naar huis lopen heeft niets cools. Hij vraagt zich af waar zijn vrienden het over hebben, wat hij mist.

Hij slaat de laatste hoek om naar de gang met het muzieklokaal. Zijn zus zit niet op haar vaste plek op de bank langs de muur, met haar rugzak over haar schouder, ongeduldig met haar voeten over de vloer schuivend in afwachting van zijn komst. Hij steekt zijn hoofd om de hoek van de deur en loopt het lokaal in. De muziekjuf, mevrouw Burke, kijkt op en glimlacht naar hem. Ze kent hem nog. Hij zat ook in het koor, tot hij in plaats daarvan ging sporten. Hij kijkt zoekend het lokaal in, maar Avery is er niet.

‘Ben je op zoek naar je zusje?’ vraagt mevrouw Burke.

Hij knikt. ‘Ja.’

‘Het spijt me, maar ik heb haar naar huis moeten sturen. Ze verstoorde de orde in de klas.’

De moed zinkt Michael in de schoenen. Niet wéér. Als Avery zich in de nesten werkt, krijgen zijn ouders meestal ruzie. Avery slurpt al hun energie op; ze lijken hem amper op te merken. Michael moet tegenwoordig iets echt spectaculairs doen om hun aandacht nog te trekken. Avery hoeft zich alleen maar te misdragen, en ze doet niet anders, terwijl hij stilletjes hoge cijfers haalt, bij het basketbalteam mag komen en zonder morren het gras maait. Het is niet eerlijk.

‘Ze mag niet alleen naar huis lopen,’ zegt hij tegen de muziekjuf.

Er trekt bezorgdheid over haar gezicht. ‘Als dat de afspraak is, had ze op je moeten wachten,’ zegt ze.

Michael loopt het lokaal uit en keert op zijn schreden terug door de lege gangen van de school. Zijn stemming zakt nog verder; de gloed van de complimenten van de coach is weg. Nu heeft Avery het echt te bont gemaakt. Zijn ouders zullen het niet leuk vinden dat ze alleen naar huis is gelopen. Wat had hij moeten doen? Hij was bij de basketbaltraining. Hij wist het niet. Nu wordt hij ook boos op haar.

Hij loopt gehaast in zijn eentje naar huis, met gebogen hoofd, in het besef dat iedereen vanavond chagrijnig zal zijn. Het zal niemand iets kunnen schelen dat de coach vond dat hij fantastisch speelde. Met Avery samen duurt de wandeling meestal twintig minuten, maar nu kost het hem maar een kwartier. Eenmaal thuis blijkt de voordeur op slot te zijn, wat hij niet had verwacht. Hij gebruikt zijn eigen sleutel en zwaait de deur open. Zijn moeder komt zo thuis, rond halfzes. Hij bedenkt nu pas dat Avery en hij kunnen zeggen dat ze samen naar huis zijn gelopen. Ze hoeven niet eens iets te zeggen. Zijn moeder hoeft niet te weten dat Avery de klas uit is gestuurd en zonder hem naar huis is gelopen. Het is verleidelijk, maar stel dat mevrouw Burke zijn moeder opbelt? Zal hij het erop wagen? Als hij niets zegt en zijn ouders er toch achter komen, zullen ze woest op hem zijn. Hij heeft nog nooit tegen ze gelogen.

Michael loopt zonder erbij na te denken naar de keuken en roept zijn zus. ‘Avery! Waar ben je?’ In de keuken blijft hij staan, maar ze is nergens te bekennen. Als ze thuis was, zou haar rugzak wel op de vloer slingeren. Ongerust loopt hij beneden rond om haar te zoeken. ‘Shit,’ prevelt hij. Dan, met stemverheffing: ‘Avery, waar zit je?’ Hij neemt de trap naar boven met twee treden tegelijk en kijkt in haar slaapkamer. Daar is ze niet. Hij kijkt in zijn eigen kamer – ze snuffelt soms in zijn spullen – maar daar is ze ook niet. Nu begint hij zich echt zorgen te maken. Ze is niet in de slaapkamer van hun ouders, de werkkamer of een van de badkamers, en ook niet in de lege garage. Ze is niet in de kelder. Zijn hart bonst van het door het huis rennen en de angst. Hij is verantwoordelijk voor haar, en hij weet niet waar ze is. Hij trekt de glazen schuifdeuren van de eetkamer naar het terras open en roept haar, maar er komt geen antwoord. Hij loopt door de achtertuin naar de schutting achterin, draait zich om en kijkt naar het dak. Ze is vaker op het dak geklommen. Maar hij ziet haar niet. Hij is nu echt bang. Ze is niet thuisgekomen. Waar zit ze, verdomme? Ze zou in het bos achter het huis kunnen zijn. Ze zou overal kunnen zijn.

Hij haalt zijn telefoon uit de zak van zijn trainingsbroek.

Avery is pas negen, ze heeft geen telefoon. Hij belt zijn moeder.

‘Ja, lieverd, wat is er?’ Zijn moeder klinkt alsof ze druk bezig is. Wanneer is ze dat niet?

Hij slikt. ‘Eh, Avery is er niet.’

‘Hoe bedoel je, ze is er niet?’ De stem van zijn moeder klinkt bijtend. ‘Waar ben je?’

Nu moet hij haar de waarheid vertellen.

Erin Wooler doet haar ogen dicht terwijl ze naar haar zoon luistert. Meteen daarna rent ze zo snel als ze kan naar de uitgang van het kantoor. Ze heeft geluidloos *crisis thuis* tegen haar baas gezegd, die haar met een knikje toestemming heeft gegeven om weg te gaan. ‘Geen paniek,’ zegt ze tegen haar zoon van twaalf. ‘Ze zal wel bij Jenna zijn. Ik kom nu naar huis. Wil jij naar Jenna gaan om te zien of ze daar is? Bel me zodra je haar vindt. Ik ben er over een kwartier.’

Ze loopt naar het parkeerterrein, stapt in de auto en legt de telefoon op de middenconsole, waar ze er makkelijk bij kan. Ze is ongerust, natuurlijk is ze dat, maar ze is niet bang, nog niet. Ze houdt van haar dochter, maar ze heeft haar handen vol aan Avery. Altijd de grenzen opzoeken. Waarom kan ze niet gewoon doen wat haar wordt gezegd, denkt Erin, meer gefrustreerd dan bang. Wanneer ze haar hebben gevonden, moeten ze bedenken hoe ze dit gaan aanpakken. Hoe kunnen ze zorgen dat Avery hiervan leert, in plaats van nog meer in de contramine te gaan? Want zo gaat het meestal wanneer ze haar tot de orde willen roepen.

Erin denkt aan haar zoon, Michael, en de siddering in zijn stem daarnet. Het is zo’n lief joch. Hij zal zich verantwoordelijk voelen; ze zal hem moeten verzekeren dat dit aan Avery ligt, niet aan hem, dat hij geen schuld heeft aan het gedrag van zijn zus. Hij is ontzettend gevoelig, heel bang anderen te ontstemmen, en vooral zijn ouders. Ze gaat iets sneller rijden. Niemand waarschuwt je van tevoren hoe gecompliceerd het ouderschap is. Hoeveel energie het uit je zuigt. De tol die het van je huwelijk eist. In een gezin opgroeien is op de een of andere manier niet

zo'n goede voorbereiding op het hebben van je eigen gezin.

Het begint te regenen. Erin werpt telkens een blik op haar telefoon, in de verwachting dat ze elk moment gebeld kan worden, dat Michael zal zeggen dat hij Avery heeft gevonden. Ze is bij haar vriendin Jenna aan de overkant van de straat, dat moet wel. Maar dan schiet haar te binnen dat Jenna ook op koor zit, en dat zij niet naar huis is gestuurd. Het bos, dus. Avery speelt graag in het bos achter hun huis, in die boomhut. Als Erin de inrit op rijdt, gaat haar telefoon. Ze neemt snel op.

‘Er werd niet opengedaan bij Jenna. Ik ben nu bij de boomhut, en daar is ze ook niet,’ zegt Michael.

Hij denkt duidelijk hetzelfde als zij. Haar zoon ademt zwaar en ze hoort de paniek in zijn stem, die onmiddellijk op haar overslaat. Maar zij is de volwassene, ze moet kalm blijven.

‘Oké, Michael, kom naar huis. Waar ze ook is, ze zal wel gauw thuiskomen nu het regent. Zo niet, dan gaan we haar zoeken. Ik zal je vader bellen.’ Ze verbreekt de verbinding en stapt uit de auto.

De voordeur is niet afgesloten en ze haast zich het huis in. Ze schopt haar pumps bij de deur uit en loopt door het huis, Avery's naam roepend. Misschien is ze thuisgekomen terwijl Michael naar haar op zoek was. Ze rent trappen op en af, zoekt overal. Misschien heeft Avery zich verstopt, wil ze hen voor de gek houden. Ze kijkt onder bedden en achter kleren in kasten, op alle plekken die ze maar kan verzinnen. Geen Avery. Ze blijft haar naam roepen. Geen antwoord.

Als ze terugkeert in de keuken, komt Michael net door de voordeur de gang in. Hij is doorweekt en ziet er ontdaan uit, met een bleek gezicht, al heeft hij duidelijk gerend.

‘Ik ga je vader bellen,’ zegt ze. ‘En dan de politie.’